

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 25/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 865

“NÊN CHO HỌ CÁI NHÂN DUYÊN XA”

Trong “*Kinh Pháp Hoa*”, Phật nói: **“Bất kỳ một chúng sanh nào, dù không phải là người học Phật, chỉ cần đứng trước Phật nói “chào Phật nhé!” thì cũng là kết duyên lành với Phật”**. Có một anh chàng thợ săn gặp hổ trong rừng, vì sợ quá nên anh phóng lên trên cây rồi niệm: *“Mô Phật! Mô Phật! Mô Phật!”*. Nhờ nhân duyên xưng tán danh hiệu Phật mà 500 kiếp sau anh gặp được Phật Pháp.

Hòa Thượng nói: **“Nên cho họ cái nhân duyên xa”**. Đa phần chúng ta chỉ tạo những nhân duyên gần mà không tạo nhân duyên xa cho nên đa phần chúng ta làm mất duyên của chúng sanh. Chúng ta chỉ làm những gì chúng ta thấy ngay trước mắt, những gì chúng ta thấy thật sự thiết thực, thật sự lợi ích cho người. Nếu chúng ta thấy lợi ích xa vời thì chúng ta cho rằng không cần thiết cho nên không làm.

Hòa Thượng dạy: **“Người chân thật bố thí pháp là người phải chân thật làm ra được biểu pháp, làm ra được tấm gương tốt để chúng sanh nhìn thấy”**. Chúng ta làm ra được bằng chứng rằng người làm việc thiện sẽ được quả thiện, người làm việc tốt sẽ được quả tốt thì chúng sanh sẽ bắt chước làm theo. Khi thấy hiếu kỳ, họ sẽ đến họ học tập. Đời này họ chưa có duyên lành với Phật pháp nhưng có thể đời sau, đời sau hoặc cũng có thể vạn đời sau họ sẽ kết được duyên với Phật pháp. Người học Phật hiểu được điều này thì dù duyên gần hay duyên xa, chúng ta cũng đều kết duyên với chúng sanh, không cần phân biệt đó là duyên xa hay duyên gần mà cứ làm một cách hết sức tự nhiên.

Trong “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Phật dạy: **“Học vi nhân sư, hành vi thế phạm”**, học để làm Thầy người, thực hành để làm ra mô phạm cho người. Tôi thường nhắc nhở mọi người nhất định không được làm sai. Nếu chúng ta làm sai rồi sửa thì chúng ta cũng làm mất đi duyên của chúng sanh, làm mất đi tín tâm của họ. Họ nói: *“Ồ! Những người học Phật, những người ăn chay mà còn làm sai như vậy thì chúng ta sai là bình thường!”*. Trong tất cả mọi việc đối nhân xử thế tiếp vật, tâm chúng ta chỉ là một sự chân thành thì chắc chắn không có sai sót.

Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi là một mảng chân thành”**. Ngài đã làm ra tấm gương cho chúng ta, cả một đời Ngài là một bài pháp về thân giáo. Vì vậy Ngài đã kết duyên lành với tất cả chúng sanh, cả duyên gần và duyên xa, trong đó có rất nhiều duyên xa. Thí dụ khi Ngài đi họp Liên Hiệp Quốc, các tôn giáo trên thế giới nhìn thấy Ngài rất đẹp nên họ đều ngưỡng mộ đến hỏi Ngài: *“Ngài luyện công lực gì mà thân thể Ngài khỏe đẹp như thế?”*. Ngài trả lời: **“Đơn giản là tôi ăn chay, giữ tâm thanh tịnh!”**. Ngài đã

làm ra biểu pháp cho rất rất nhiều người, chỉ cần ăn chay, chỉ cần giữ tâm thanh tịnh thì được thân tướng đẹp như vậy. Đành rằng điều đó mới chỉ lưu lại trong A-Lại-Da-Thức của họ một chút thôi, nhưng một chút đó cũng đã “*vĩnh vi đạo chủng*”, mãi mãi đã trồng được thiện căn. Hạt giống đã được gieo vào trong thiện tâm, một ngày nào hạt giống đó đủ duyên thì hạt giống ấy sẽ nảy mầm trên ruộng tâm đó. Đây là duyên xa.

Ngày nay chúng ta mở trường dạy học, mọi người thấy chúng ta quá nhiều lỗ lẽ, thiệt thòi nhưng thật ra chúng ta đang làm những việc kết duyên lành với chúng sanh, cúng dường các vị Phật ở vị lai. Người ta chỉ cúng dường những vị Phật ở chùa, những vị Phật ở hiện tại. Người cúng dường những vị Phật ở tương lai rất ít. Những vị Phật ở tương lai sẽ thành Phật ở vô lượng kiếp sau. Đó là duyên xa, nhưng nếu không có những duyên xa thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ có được những duyên gần. Cho nên những việc làm của chúng ta đều có thể nhắc nhở, khai thị cho chúng sanh. Trường cứ lỗ mãi, nhưng lỗ tốt. Tuy chỉ mới 1 - 2 năm chúng ta đã trình diễn cho mọi người thấy. Chúng ta tưởng họ không cảm nhận được nhưng họ cảm nhận được.

Người thợ săn vì sợ bị hổ vồ mà trèo lên cây niệm “*Mô Phật! Mô Phật!*”, nhờ vậy mà hơn 500 kiếp sau gặp được Phật pháp. Khi đó Đức Phật hỏi các vị Tỳ kheo: “*Các ông thấy người này có duyên lành với Phật pháp không?*”. Các vị Tỳ kheo nhìn thấy người này không có duyên với Phật pháp vì năng lực của A-La-Hán chỉ quán chiếu đến 500 kiếp trước chứ không thể quán chiếu được xa hơn. Trong 500 kiếp trước, vị này chưa từng có duyên với Phật. Lúc này Đức Phật mới trả lời: “*Hơn 500 kiếp trước, vị này đã có một lần xưng danh hiệu Phật cho nên đã có duyên với Phật*”.

Người thế gian chỉ thấy duyên gần chứ không thấy duyên xa. Hôm qua tôi ngồi trên chuyến bay, vé của tôi là ghế D cạnh cửa sổ. Khi tôi tìm thấy ghế của mình thì thấy hai Cha con đang ngồi ở đó, người Cha muốn cho người con ngồi cạnh cửa sổ. Người Cha nói với tôi: “*Ông ngồi bên kia cũng được!*”. Nếu ai cũng ngang nhiên chiếm chỗ của người khác như anh ấy thì chuyến bay sẽ bị loạn. Lúc máy bay khắp cất cánh, anh ấy lấy ra một chuỗi vòng rất to để niệm Phật với dáng vẻ rất tinh tấn như muốn nói với mọi người: “*Ta mới là người tinh tấn, còn xung quanh toàn là phàm phu!*”. Có lẽ trong mắt của anh ấy, tôi là một phàm phu không biết gì về niệm Phật. Nếu anh ấy lang thang trên mạng mà nhìn thấy tôi thì có thể anh ấy sẽ nghĩ: “*Ông này hôm trước ngồi cạnh mình nhưng không đeo tràng hạt*”. Hình tượng người niệm Phật như vậy đã làm mất đi tín tâm của những người xung quanh: “*Người niệm Phật mà còn như vậy thì tôi làm như vậy cũng là thường tình!*”. Vậy thì chúng ta đang kết duyên lành hay đang đoạn duyên của chúng sanh? Nhân quả này không nhỏ!

Sau đó cô tiếp viên đến yêu cầu người con trở về ngồi đúng chỗ. Người con ngồi cạnh tôi cứ đưa đồ qua thẳng trước mặt tôi. Đó chính là lý do vì sao chúng ta cần phải học cách ứng xử chuẩn mực của người xưa, học cách làm người. Chúng ta học cách ứng xử chuẩn mực của người xưa, học cách làm người thì người ta nói chúng ta là xen tạp. Tôi thấy rất nhiều người học Phật nhưng không biết ứng xử. Nhiều người cùng nhau niệm Phật vào thứ Bảy, Chủ nhật nhưng họ bật loa to khiến cho những người xung quanh

khu vực đó cảm thấy bị làm phiền. Tôi chỉ cần niệm thầm. Ngày trước, thỉnh thoảng tôi gõ chuông vào sáng sớm. Nhưng những người hàng xóm thường đi ngủ khuya nên buổi sáng họ dậy trễ nên khi tôi gõ chuông vào 4h sáng thì họ rất khó chịu. Khi tôi nghe thấy có người nói như vậy thì tôi không gõ chuông nữa để không làm phiền người khác. Hàng xóm gặp tôi ở người đường vẫn tôn trọng gọi tôi là “Thầy”, tự xưng là “con”. Cho nên người học Phật phải học cách đối nhân xử thế. Đó là cách chúng ta kết duyên lành với chúng sanh, giúp chúng sanh có niềm tin đối với Phật pháp.

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian chúng ta không có cái nhìn trước và sau, chỉ nhìn thấy nhân quả ngay hiện đời mà không thấy nhân quả ba đời. Cho nên có rất nhiều việc chúng ta không chịu làm vì cho rằng việc đó không có lợi ích đối với chính mình. Đây là một việc vô cùng sai lầm với cách nghĩ cạn cợt!”**. Chúng ta cứ thấy trong đời này việc gì có lợi thì làm, việc gì không có lợi thì không làm. Nhân quả thông ba đời quá khứ, hiện tại, vị lai. Hiện tại chúng ta làm rất tốn công tốn sức, tưởng là không có lợi ích gì, nhưng thực ra chỉ là chưa có lợi ích trước mắt nhưng về lâu dài thì có lợi ích rất lớn.

Sáng hôm qua tôi gặp một người, trước đây người ấy từng học Phật niệm Phật nhưng bây giờ bỏ Phật để đi theo một giáo phái khác cũng rất nổi tiếng trên thế giới. Thế mà họ nói với tôi: **“Những người học như chúng con đều khuyên nhau cho con đi học Phép Tắc Người Con!”**. Đành rằng họ không học Phật, không nghe pháp Hòa Thượng nữa nhưng khi nghe nhắc đến tên tôi, họ cũng muốn đi cùng xe với tôi. Họ vẫn có một sự kính trọng đối với tôi. Cho nên khi chúng ta làm trong âm thầm thì chúng ta thấy duyên gần, kết quả gần chưa lớn nhưng kết quả sâu xa về lâu về dài thì vô cùng to lớn.

Hôm trước tôi nói với các Thầy Cô giáo: **“Mầm non Khai Minh Trí có ba - bốn chục đứa trẻ đã là thành công rồi!”**. Hiện tại chúng ta thấy số trẻ như vậy là ít nhưng sự nội hóa của nó vô cùng lớn. Gần như các đồng tu học Phật đều biết tại thành phố Hồ Chí Minh có hai trường mầm non dạy **“Đệ Tử Quy - Phép Tắc Người Con”**. Mọi người truyền thông cho nhau rằng ai muốn con cháu mình được học **“Đệ Tử Quy”** thì đến đó. Vậy thì chúng ta kết được duyên xa với chúng sanh rồi. Nếu chúng ta làm tốt mà con của họ không được học **“Phép Tắc Người Con”** thì sau này họ sẽ tiếc nuối: **“Tại sao hồi đó mình không đưa con đi học “Đệ Tử Quy”? Tại sao mình nghĩ học “Đệ Tử Quy” là xen tạp để bây giờ con phá gia chi tử, trở thành quái tử chứ không phải là quý tử”**.

Cho nên chúng ta học Phật thì phải nhìn thấy duyên xa, phải kết cả duyên gần và kết duyên xa với chúng sanh chứ đừng chỉ vội kết duyên gần. Chúng sanh hiện tại chạy theo **“danh vọng lợi dưỡng”**, **“ngũ dục lục trần”** quá nhiều. Chúng ta trực tiếp đến nói với họ thì họ không những không nghe mà còn bài bác, báng bỏ. Có mấy ai biết kết duyên xa với chúng sanh! Người ta chỉ làm những việc có lợi ở ngay trước. Những cái lợi trước mắt rất dễ làm chúng ta dính vào danh vọng. Hòa Thượng nói: **“Nhân quả ba đời”**, thế mà chúng ta chỉ thấy được cái lợi trước mắt thì mới chịu làm, không thấy có lợi thì không chịu làm. Đó là điều đặc biệt sai lầm! Từ những năm 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019 tới nay, rất nhiều các buổi lễ tri ân Cha Mẹ được tổ chức ở khắp nơi, từ những hội trường lớn đến những hội trường nhỏ.

Chúng ta đã âm thầm gieo duyên chúng sanh với hiếu đạo. Chúng ta làm ra để họ có thể tình cờ được xem thấy, được nghe qua nhưng lợi ích đó vô cùng lớn. Từ trước đến giờ, tôi làm để mọi người nhìn thấy, từ đó họ tự nội hóa vào gia đình họ. Đó là kết duyên xa.

Ta có một học trò thì ta dạy tốt một học trò, ta có hai học trò thì ta dạy tốt hai học trò, ta có bao nhiêu học trò thì ta cứ dạy cho thật tốt. Điều quan trọng không phải là số lượng bao nhiêu học trò mà điều quan trọng là chúng ta phải dạy tốt để làm ra biểu pháp cho mọi người học tập. Hòa Thượng nói: ***“Ta phải dạy tốt để làm ra mô phạm cho người ta rằng con người có thể dạy tốt được!”***.

Hôm trước có người lên Tây Ninh thấy các con được dạy bảo ngoan quá cũng phải thốt lên: ***“Không ngờ các con có thể được dạy tốt!”***. Mấy hôm nay các con đi học thì phải mang theo túi ni-lông để nhặt rác về, sau đó các bạn khác cũng bắt chước cùng đi nhặt rác. Nếu Hiệu trưởng đi nhặt rác thì các Cô giáo cũng sẽ đi nhặt rác, nếu các Cô giáo đi nhặt rác thì chắc chắn các con cũng sẽ đi nhặt rác. Tôi nghe báo cáo như vậy thì cũng thấy vui. Đó là chúng ta làm ra chuẩn mực để mọi người học tập theo. Nếu chúng ta nói văng bọt mép mà không làm, cuối cùng kết quả hoàn toàn ngược lại với những gì chúng ta nói thì làm sao chúng sanh khởi được tín tâm?

Hòa Thượng nói: ***“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”, một bữa ăn một ngụm nước đều do tiền định. Đó chính là nhân quả ba đời. Nhiều người xem thường duyên xa, chỉ chú trọng duyên gần. Người biết rõ nhân quả ba đời sẽ không bao giờ như vậy***. Có những người thấy lợi trước mắt thì làm, nếu thấy trước mắt không có lợi, lỗ lãi quá thì họ không làm.

Hòa Thượng nói: ***“Việc gì cũng đều có nhân quả, hiện đời này chưa đến nhưng đời sau sẽ đến, đời sau chưa đến thì đời sau nữa sẽ đến. Trong vòm trời này, không ai bị thiệt thòi cả, không ai có thể chiếm được tiện nghi của người khác***. Chúng ta đừng cho rằng chúng ta có thể hại được người khác để chiếm tiện nghi cho mình. Chúng ta hiểu được rồi thì phải nỗ lực làm, làm một cách hết sức hăng say.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta đời này đối nhân xử thế tiếp vật không có một việc nào không có nhân quả. Quả báo tốt vì đời trước đã tạo thiện nghiệp, quả báo xấu vì chính mình đời trước đã tạo ra ác nghiệp. Đời này của chúng ta là thù báo, là sự thưởng phạt của nghiệp báo. Nếu chúng ta thể hiểu rõ được điều này thì chúng ta ở trong thế gian này, trong đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta tâm bình khí hòa”***.

Chúng ta biết không có gì là lỗ, không có gì là bị ức hiếp, bị thiệt thòi. Chúng ta biết rõ ***“nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”*** thì chúng ta sẽ không tạo ác nghiệp, không tạo sự oan trái cho người mà chỉ tạo sự tốt đẹp nhất cho người. Thậm chí ngay đời này, chúng ta chỉ nhận phần thiệt thòi cho mình. Người biết nhận thiệt thòi là người biết tu phước, ***“thiệt thòi là phước”***. Chúng ta biết rõ trong vòm trời này không ai có thể chiếm được tiện nghi của ai bao giờ, không chiếm được tiện nghi của người và người cũng không

bị thiệt thòi. Tất cả đều là sự thù báo, là sự thưởng phạt của nghiệp báo. Quả báo tốt là do đời trước tu thiện, quả báo xấu là do đời trước đã tạo ác.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta biết nhân sinh là thù nghiệp. Cho dù có những việc không như ý nhưng chúng ta cũng sẽ không oán trời trách người vì “quả báo như thị”, quả báo vốn là như vậy, không hề sai, không bao giờ có sự thiên vị. Hiểu rõ được đạo lý này, chúng ta ngay đời này tạo nhân thiện, tạo tịnh nghiệp thì quả báo đời sau sẽ càng thù thắng hơn. Chính mình thành tựu đạo nghiệp, chúng ta cũng phải giúp đỡ đồng tham đạo hữu. Chúng ta tận tâm tận lực giúp đỡ họ, nếu họ không tiếp nhận thì đó là nghiệp chướng của chính họ. Chúng ta đã tận tâm tận lực đã dồn hết sức mình, vậy thì viên mãn rồi”**. Chúng ta tận tâm tận lực giúp cho người, nếu họ không tiếp nhận thì đó là nghiệp chướng của họ, công đức của chúng ta cũng đã viên mãn.

Hòa Thượng nói: **“Họ chính mình có nghiệp chướng, đó là việc của họ, chúng ta cũng không có cách nào”**. Hiện tại cũng có nhiều người học Đệ Tử Quy rất tốt nhưng lại đi nghe người ta không học nữa, vậy thì có cách nào đây! Cũng có một số người công bố với mọi người **“tôi là người học Đệ Tử Quy”** nhưng không làm ra biểu pháp, không làm ra chuẩn mực để cho người ta có niềm tin. Đó là nghiệp chướng của họ! Họ chỉ nói chứ không làm. Thậm chí có những người còn chê bai, chỉ trích. Đó là sự báng bổ, hủy hoại.

Người Cha cầm chuỗi vòng niệm Phật ấy có hai người con, một con trai và một con gái. Anh ấy chiếm hai chiếc ghế cạnh cửa sổ máy bay cho các con ngồi. Đó là người khởi tâm động niệm luôn muốn chiếm tiện nghi của người khác. Người tu hành học Phật mà khởi tâm động niệm lại muốn chiếm tiện nghi của người thì chính mình là người tạo nghiệp chướng, nếu làm cho người ta tức giận thì lại tạo thêm nghiệp chướng nữa. Vậy thì nhân quả sẽ không nhỏ!

Hòa Thượng nói: **“Bản thân của họ có nghiệp chướng, đó là việc của họ, chúng ta không có cách nào. Tuy bản thân họ có nghiệp chướng nhưng chúng ta vẫn phải tăng thượng duyên cho họ, giúp họ bằng cách gián tiếp. Nếu họ có nghiệp chướng mà chúng ta bỏ mặc họ, không để ý đến họ thì chúng ta đã quên đi bổn nguyện của mình: “Chúng sanh vô biên thể nguyện độ, phiền não vô biên thể nguyện đoạn”**”.

“Chúng sanh vô biên thể nguyện độ, phiền não vô biên thể nguyện đoạn” là hai việc mà trong đời này chúng ta phải làm. Chúng ta phải độ tất cả chúng sanh chứ không phải là người nào ghét thì chúng ta không độ. Bây giờ chúng ta không tạo được duyên gần thì tạo duyên xa. Chúng ta làm ra chuẩn mực, làm ra mô hình tốt để họ thấy.

Hòa Thượng nói: **“Họ có thể tiếp nhận được bao nhiêu thì để tiếp nhận bấy nhiêu, nếu họ hoàn toàn không tiếp nhận thì chúng ta vẫn làm để “nhất lịch nhĩ căn, vĩnh vi đạo chủng”, một lần đã nghe qua tai thì đã trồng cái thiện căn vào trong A-Lại-Da-Thức. Chúng ta đã trồng thiện căn vào ruộng tâm của họ rồi. Đó là chúng ta cho họ duyên xa. Nếu ta không thể cho họ duyên gần thì cho họ duyên xa**

vậy!” Tinh thần của nhà Phật từ bi đến mức như vậy! Có người nói: *“Tinh thần từ bi của nhà Phật là từ bi ngay với kẻ thù của mình, chứ không chỉ từ bi với người tốt với mình, không chỉ từ bi với người nịnh mình”*.

Họ nghe qua một lần, họ thấy một lần thì chúng ta đã gieo vào ruộng tâm của họ một duyên tốt rồi. Đòi sau hoặc đòi sau nữa, họ gặp được giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền thì họ sẽ được độ. Đó là sự từ bi của nhà Phật. Đây là tinh thần đặc biệt của nhà Phật mà không nơi nào có. Chúng ta cho họ nhân duyên xa để có thể một vạn đời sau họ được lợi. Thấy lợi trước mắt thì mới làm, thấy lợi trước mắt thì mới cộng tác, đây không phải là tinh thần của nhà Phật. Chúng ta vẫn làm dù việc đó không có lợi trước mắt mà chỉ là gieo vào ruộng tâm của họ, nhắc nhở họ để họ ghi dấu việc này. Khi gặp đủ duyên thì họ sẽ nhớ: *“Việc này ta đã được nghe qua, việc này ta đã được nhắc nhở rồi!”*. Đây là chỗ đặc biệt của Phật giáo!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!